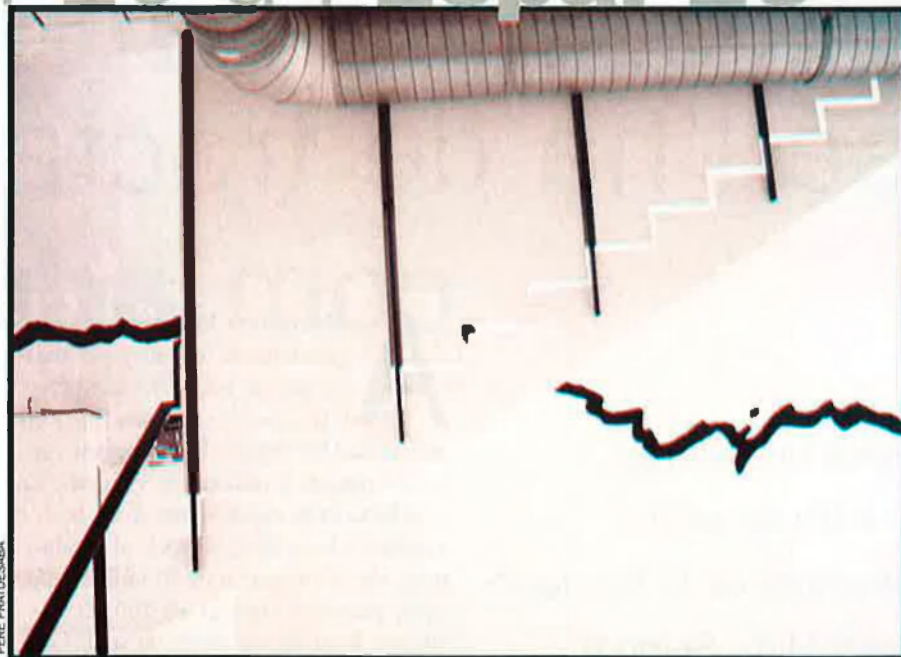

De l'Espai 10 a l'Espai 13

L'espai 13, abans anomenat Espai 10, ofereix la possibilitat d'exposar a aquells artistes en etapa de consolidació que no tenen prou possibilitats per donar-se a conèixer a Barcelona.

L' Espai 13 de la Fundació Miró ha abanderat les sales de Barcelona que exposen l'obra d'artistes contemporanis incipients. Ara programa artistes coneguts a l'estranger però sense espai a la ciutat.

Des de poc després de la seva inauguració, la Fundació Joan Miró va tenir un espai d'exposició alternatiu basat en unes característiques comunes: artistes joves i sovint inèdits, no reconeguts i al marge del circuit museogràfic i comercial; pràctiques artístiques obertes i pluridisciplinàries. Aquesta era la voluntat de Miró, que no volia que la seva fundació de Barcelona fos només un lloc per a estudiar i difondre la seva obra. L'espai va ser batejat Espai 10 i ocupava una sala a l'entrada de la fundació. Des de 1988 fins a l'actualitat es diu Espai 13 i està al soterrani. En la temporada actual, la seva programació es basa en artistes situats en l'etapa de consolidació de la seva feina, però que no tenen prou facilitats per donar-se a conèixer a Barcelona.

PERE PRATDESABA

L'obra de l'artista Rosa Vázquez va ser una de les que van exposar-se en l'Espai 13. La seva mostra va durar del 15 de desembre del 1994 fins al gener del 1995.

La revisió de la programació de l'Espai és "un pas endavant", segons Ferran Barenblit, que n'és el responsable conjuntament amb Frederic Montornès i Mònica Regàs. La voluntat és "completar les necessitats artístiques i culturals que ha de tenir cobertes Barcelona" i deixar per a altres sales d'art alternatiu els artistes més novells.

Períodes. Aquesta tríade ja havia comissariat de manera successiva l'Espai a mitjan anys 90. Fins arribar a la seva proposta, la sala ha passat per períodes relativament clars: del 1977 fins el 1982, Francesc Vicens, el primer director de la Fundació, va oferir l'Espai a un col·lectiu d'artistes i crítics incipients agrupat com a "Àmbit de recerca". Els artistes eren bàsicament catalans o estrangers residents a Barcelona. Molts d'ells, com Francesc Torres, Susano Solano o Jaume Plensa, han aconseguit un ampli reconeixement. El període va acabar amb una confrontació entre els partidaris de la pintura i els que estaven a favor del conceptual.

La segona etapa va coincidir amb el nomenament de Rosa Maria Malet com a directora en funcions de la Fundació. Malet va oferir la programació de l'espai a crítics d'art, que van treballar tant de manera col·lectiva com individualment. Cada temporada va venir definida per un tema. Aquesta nova etapa va començar amb una instal·lació de Perajaume, i va tenir més presència internacional que l'anterior, amb noms com Panamarenko o Antoine Laval.

Entre 1988 al 1991 hi va haver una etapa de parèntesi. Margit Rowell va presentar artistes avalats per una trajectòria internacional creixent. Posteriorment, Miquel Molins va contextualitzar les propostes catalanes. Va presentar Àngel Jové, Manuel Esclusa o Perajaume en el mateix cicle que General Idea o Chéri Samba. Els dos darrers anys, l'espai ha acollit peces que ens parlen de la irrupció de les noves tecnologies en el món de la comunicació i la globalització.

Jordi Marlet